స్టేషను పంపు

ఆమెని మొదట రైలుస్టేషన్ నీళ్ళ పంపు దగ్గిర చూశాడు సూర్యారావు.

అతనికి ఆ వూరు గూడ్సుస్టేషన్‌కి బదిలీ ఐ, ఆమెను చూసీ, తనకి టిక్కెట్లు ఇచ్చే గుమాస్తాపని అయివుండకూడదా అనిపించింది. ఆమె తక్కిన ఆడవాళ్ళతో రాదు నీళ్ళకి. వాళ్ళ తగూలతో కలవడం ఇష్టం లేకనేమో! అందుకనే అతను గూడ్సు షెడ్డు తాళం వేసి ఆలస్యంగా సాయంత్రం ఇంటికి పోయేటప్పుడు ఒంటరిగా కనబడ్డది ఆమె. బింది నిండి నీళ్ళు కిందికి గంతులేస్తున్నాయి. తూర్పున పచ్చగా మెరుస్తున్న మబ్బులోంచి తళ తళ మంటున్నాయి కిందికి దొర్లుతూ. నడినెత్తి ఫాల్గుణమాసపు చంద్రవంక వంక చూస్తోందేమో. ఆమె గంగి రావిచెట్టు ఆకుల మధ్యనించి, ఆ ఇనుపకడ్డీమీద చేతి నానించి, గడ్డం చెయ్యిమీద మోపి, కళ్ళని పైకెత్తి, నిర్జనమైన ఫ్లాట్‌ఫారంమీద దూరంగానే నిలబడి చూశాడు, తొరగా నడుస్తున్నవాడల్లా చప్పున ఆగి. ఆమె రెండు నిమిషాలైన కదల్లేదు. లేదు. ఆమె ఏమీ చూట్టంలేదు. ఆకాశంలోనూ లేదు. భూమిమీదా లేదు, ఆ మనసు. గతంలోంచి ఏ ఫిల్మునో తిప్పుకుంటుంది - మనోనేత్రం ముందు. అతను తనతోనూ మార్చి ఆమె వేపు దగ్గిరగా వొచ్చిందాకా ఆమె అతని వేపు చూడనేలేదు.

"నీళ్ళు పోతున్నాయి."

తన కంఠంలోంచే వొచ్చింది ఆ శబ్దం.

నిదానంగా అతని వంక చూసింది. కాని అతను ఇంకా ఆమె మనోకాశంలోకి వెళ్ళినట్టు లేడు. చెవుడా? మూగా? కాని ఆ పెదవులు, కళ్ళు! ఆమె కనబడకపోతే మళ్ళీ, తన నిత్యజీవితంలో పెద్ద లోపం ఏర్పడుతుంది. చుట్టూ చూశాడు. ఎవరూ లేరు. నిద్రపోయే కుక్కా పట్టాలలో వెతికే మేకా, పైన యింకా కళ్ళు బాగా కనబడని చంద్రవంకా మూగ సాక్షులు.

"బిందె ఎత్తనా?" అన్నాడు దగ్గిరికి వెళ్ళి.

సంధ్య కాంతిలో అంత మెత్తగా నున్నగా ..... ఆ మెత్తదనం వుత్తమోసం - ఆ చేతులు, ఎత్తు భుజాలు - ఆ పమిట ధృఢత్వం .... శాంతపరుస్తో కళ్ళని - ఆమె నడుం తీరు, నుదుటి మీద బరువు జుట్టు వొపు, నుదిటి నలుపు మెరుపు. మీద జుట్టు నలుపు మెరుపు - లోకపు చీకటి పైన ఆకాశం చీకటి - ఎత్తు పల్లాలలో తళుకుల నొక్కులు - సంధ్యకాంతి దాక్కుంటోంది. జుట్టులో రాత్రికి జడిసి, ఎర్రచీర, జడపైని ఒక్క చక్కని గంగారావి పువ్వు.

చూసింది అప్పుడు నిదానంగా, చిరునవ్వు తనమీద - ఓ నిమిషపు సంబంధం.

"ఎత్తుకోగలను, తీసుకువెళ్ళగలను"

"రోజూ తీసుకెళ్ళవా?"

"రోజూ ఇంతే!"

"జబ్బా!"

"ఊఁ"

కంఠంలోంచి పెదవుల చివరికి నవ్వు హాస్యం చేస్తోంది తనని.

"ఏం జబ్బు"

"ఇక్కణ్ణించి పోలేకపోవడం"

"ఏమీ?"

నవ్వుతో అతని వంక చూస్తోంది.

"ఏం లేదు వెళ్ళడానికి.... బావుంది కదూ ఇక్కడ?"

"ఊఁ"

"మీరు వెళ్ళాలిగావును?"

ఛాలెంజి.

"అఖ్ఖర్లేదు"

"అయితే రండి, కూచోండి"

ఆ పళ్ళెం గట్టువంక చూసింది.

అడుగు వెనక్కి వేశాడు.

పక పక నవ్వి బిందెని సునాయసంగా ఎత్తుకుని చక్కా వెళ్ళిపోతోంది.

"మరి వెడుతున్నా వేం?"

"వెళ్ళకపోతే వూరుకుంటారా?"

"ఎవరు?"

"మీరు"

"నేనా?"

"ఈ స్టేషను మీదేగా!" అని వెడుతోంది.

"ఈవాలిటికి వెళ్ళిండి. ఎవరన్నా కోప్పడతారేమో! ధైర్యమాలోచించుకుని రేపు మళ్ళీ రండి. కూచోవాలని వుంటే."

వెళ్ళిపోయింది దూరంగా. బిందె బరువుతో వొంగిన ఎడంభుజంతో బిందె అంచువొంపులో వెన్నెల మొదటిరేఖ. అట్లానే నుంచున్నాడు. ఆమె పోర్టర్ల ఇళ్ళవెనక మలుపు తిరిగిందాకా.

మర్నాడు సాయంత్రం ఐదింటినుంచే అతని దృష్టి గూడ్సుషెడ్డు తలుపులోంచి పట్టాలూ, ప్లాట్‌ఫారం దాటి నీళ్ళ పంపు వేపు. రిజిష్టరులో చివరి కూడికలు తప్పిపోయి మరీ ఆలస్యమౌతుంది. చంద్రవంక ఇంకొంచెం తూర్పుకి వొంగి నిన్నటి పరిచయాన్ని జ్ఞాపకం చేసింది. తోళ్ళ వాసనని నెట్టి గాలివీస్తోంది. దక్షిణం నుంచి వసంత రహస్యాల్ని రక్తానికి పలుకుతో, తీరా తలుపులు మూసే సమయానికి ఆ స్టేషన్‌తో ఏ మాత్రం పనిలేని ఖాళీ పెట్టెల గూడ్సుబండి నీళ్ళ కోసం దీర్ఘంగా ఆగింది. గంగరావిచెట్టు చివర కూడా తన కళ్ళబడకుండా.

తన గది ఎత్తునుంచి గులకరాళ్ళ మీదికి పట్టాల దగ్గిరకి జారి, రాక్షసి బొగ్గుల్ని తప్పించుకుంటో ఆ బోలు పెట్టెల గోడనీడలో నడుస్తున్నాడు. చాలా గొప్ప ముహూర్తాలు మించిపోతున్నట్లు. ఇన్ని డబ్బాలు ఎక్కడ దొరికాయో తగిలించుకోడానికి ఆ రైలుకి! ఆ పెట్టెల సందుల్లోంచి వుత్తప్లాట్‌ఫారం ముక్క, దాని వెనుక నాలుగు ఇనుపముక్కలూ కనపడతాయి. అన్ని సందుల్లోంచీ అంతే, అమ్మా! నీళ్ళపంపు. దాని కింద అదే ఇత్తడిబిందే, దానిమీద తెల్లని వెన్నెల మెరుపుచార. కారిపోయే నీళ్ళలో, కాని ఆ బిందెకి అర్థంలేదు. విప్పేసిన రవిక మల్లే వుత్త అర్థంలేని బిందె. పక్కన పైన వుత్త గంగరావిచెట్టు. ఇంక ఎన్ని సందుల్లోంచి చూసినా ఏమీ లేదు. వుత్త జకటాలు.

గార్డుపెట్టె. ఎన్ని మైళ్ళదూరం నడిచాడో తన మనసులో తాను ఒక్కొక్క కొయ్యబద్దీ ఒకదాటలేని అడ్డం. అబ్బో, చాలా దూరం వచ్చాడు ప్లాటుఫారం దాటి. నాలుగు గజాలు మనుషుల కొలత ప్రకారం. ఎదురుగా గార్డుపెట్టె, గుమ్మంలో గార్డు. తెల్లటి సూటు, మెరిసే బూడ్సులు అతని ముందు పెట్టె గుమ్మంలోకి కాలు ఎత్తిపెట్టి, వొయ్యారంగా ఆమె, ఆ గార్డుతో నవ్వుతో. తను వెళ్ళిపోయి ఏం చెయ్యడం? వెడుతున్నాయి కాళ్ళు. గార్డు చూశాడు అతన్ని, ఏదో అంటున్నాడు. కాని తను ఆగకూడదు అనుకుంటూనే.

"హల్లో! చార్లెస్!" అన్నాడు.

"హల్లో! సూర్యారావు! ఇక్కడికి మార్చారా ఏమిటి నిన్ను బావుందా?"

"చాలా బావుంది" అని ఆమె. ఎందుకు తనతో ఆ హాస్యం?

"ఏం బావుంది?"

"సంపాదన," అని ఆమె.

"ఏం సంపాదన?"

"వెన్నెల సంపాదన"

"వెడతానోయ్." అని తాను. ముందుకి ఓ అడుగు. వీపు వెనక పెద్దనవ్వు. కోపంతో వెనక్కి తిప్పాడు మెడ.

"నీళ్ళు కారిపోతున్నాయి" అని ఆమె.

"కారిపోతే... ...."

"వెళ్ళి పంపు తిప్పేయండి కంపెనీ నీళ్ళు" అని ఆమె.

"తిప్పుకో"

"నేను మాట్లాడుతున్నాను, కనపట్టంలేదా?"

ఛార్లెస్ బిగ్గరగా నవ్వుతున్నాడు.

"రావోయ్. వెళ్ళకు"

"నేనెందుకోయ్ మధ్య!"

వెళ్ళిపోయినాడు చిరచిర, మళ్ళీ ఆ పెట్టెల్ని రెండో వేపునించి ప్రదక్షిణం చేసుకుంటో. సందులోంచి అటువేపు చుడ్డానికి ఇప్పుడు ఏమీ లేదు. కంకరని చూపుతో కాలుస్తొ తొర తొరగా గేటులోంచి తన ఇంట్లోకి, వొంటరిగా బావురుమనే రైలువాళ్ళ పిసినికొట్టు గదిలోకి. కాని నిన్నటికంటే ఎంత చీకటి. ఇవాళ! ముందు వాకిట్లో. టీకి కొంచెం నీళ్ళు పెట్టుకున్నాడు కుంపటిమీద. కప్పూ, గొల్లభామ పాలడబ్బా పెడుతున్నప్పుడు రైలు కూతకూసింది. ఇంక వెడితే స్టేషన్ పంపుదగ్గిరికి? ఛీ! సిగ్గయినా లేదు తన మనసుకి. ఎందుకో కోపం అతనికి తెలుసా?

దొడ్లో గబగబ డబ్బాతో బోర్లించుకుంటున్నాడు కాలే ఒంటి మీద చన్నీళ్ళు. తుడుచుకుంటో వొచ్చాడు. మరిగే నీళ్ళ పని పట్టించడానికి, కుంపటిమీద నీళ్ళగిన్నె కింద పడిపోయింది. కప్పు ఏదీ కూర్చీమీదికి ఎట్లా వెళ్ళింది? కప్పు నిండా టీ. ఎవరు? వీధి గుమ్మంలోకి ఓ అంగ. బెదిరిచూసే బిళ్లగన్నేరుపువ్వు. పక్కన నీళ్ళబిందె బిందెమూతిలో ఇరుక్కుని కూడా బిగ్గిరిగా నవ్వుతూ చాపలాగా తేలే చందమామ. బిందెని మోసిన బుజాలేవీ? వస్తుంది లే. లోపలికి వొచ్చి వేడీ టీని ముద్దుపెట్టుకున్నాడు.

"బావుందా?"

అక్కడే వుంది మాలతి. పొద వెనుక ఎవరు నాటారో ఆ తీగెని. ఈ నాటికి ఆమెని దాచింది. ఏం మాట్లాడదామన్నా తోచలేదు. కప్పుతోటే అటు నడిచాడు. ఆ తీగచుట్టూ తిరిగి ఇటు వొచ్చింది ఆమె. సరిగా సినిమాలో మల్లే తిరుగుతున్నారు. పాటలేదు. అంతే భేదం.

చప్పున ఎదురు తిరిగింది.

నవ్వుతో అతని భుజాలమీద చేతులువేసి వేడి మూతిమీద ముద్దు పెట్టుకుంది.

'చీ, చార్లెస్ ఎంగిలి."

"అవును, అదీ సంగతి. అతని బాధ శబ్దరూపంలో వొస్తేనే గాని అతనికి అర్థం కాలేదు. అవును వొంటరిగా..... ఆ రెండో కాలు కూడా ఆ పెట్టెలోకి ఎత్తి..... సాయంత్రపు చీకట్లమూల - అతని సీటు వెనకాల - వుత్తముద్దులేనా?

"ఆ ఎంగిలేదో ఇదివరికే అయింది. టీని రుచి చూడకుండానే పెట్టావా ఆ కుర్చీమీద?"

టీ కప్పును అమాతం కిందవేసి కొట్టాడు. ఆమె తెల్లచీరె పసుప్పచ్చ అంచుమీద చింది ఇంకిపోయింది, టీ.

"అయిందా? ఇంకా వుందా కోపం?"

నవ్వుతూ తన భుజం చుట్టూ చెయ్యి వేసింది.

"పో, సిగ్గులేని దానా?"

అని తోసేసాడు, నవీన ప్రవరాఖ్యుడు.

"అబ్బా!" అంది వరూధినిమల్లేనే!

పింగాణీ పెంకు కాలుకింద ఎర్రనయింది. దుమ్ములోకి వొరిగింది, పాపం. పడకుండా పట్టుకున్నాడు, నడుంచుట్టూ చేతులేసి.

ఆమె అతడి మెడపట్టుకు వేళ్ళాడింది.

దొడ్లోకి మోసుకెళ్ళాడు.

"వాకిలి తలుపు వేసిరండి"

"బిందె?"

"ఔను లోపల పెట్టండి"

బిందెనీ, చందమామనీ లోపల పెట్టి తలుపు గడియవేసి నిమిషంలో వొచ్చి, కాలు కడిగి, తుడిచి కట్టుకట్టాడు. ఆమె నవ్వు వింటే తన ఆదుర్దాకి సిగ్గు.

"ఇంక రా"

"ఎట్లా రాను? కాలు తెగిపోయిందిగా!"

"అంతమాత్రానికేగా?"

"అంతమాత్రానికే ఇంతకట్టు! కాలు మీదనే వొలికిపోయింది దయ కాస్తా?"

"లేదు. ఏం చెయ్యను చెప్పు"

"నన్ను లేవతీసి తీసుకు వెళ్ళండి"

చంకలమీద చేతులు కలిపి లేవతీశాడు ఆమెను. తన బరువునంతా, నడుంపైన, అతనిమీద నడిచింది రెండడగులు. బాధతో నిండిన ఆమె కళ్ళని మృదువుగా ముద్దుపెట్టుకున్నాడు. వాకిలివేపు నడిచారు, బైటవెన్నెలకాంతి నీడలో నిండిన ఆ చీకటిలోంచి.

"ఇంటిదాకా నడవగలవా?"

"నన్నిట్లా తీసుకుపోగలరా?"

"ఆ!"

"ధైర్యమే!"

వెక్కిరిస్తోంది. అతని చిన్న క్యాంప్‌కాట్ దగ్గిరిగా వెడుతున్నారు "అమ్మో!" అని బాధతో అరిచి దానిమీద పడిపోయింది. ఆమె, అతని మెడని ఉరివలె కావలించుకున్న చేతులతో, అతన్ని తన వెంట లాక్కుంటూ గోడవేపు తిరిగి దిండులో తలదూర్చుకుంది.

"ఏమిటి? ఏమిటి? ఏమయింది?"

ఆమె నిలువునా వొణికిపోతోంది. కన్వల్షన్స్! ఏం చెయ్యాలి. లేవబోతున్నాడు. కాని ఆమె చెయ్యి అతని మెడచుట్టూ వేసింది. ఉచ్చును మాత్రం వదలనే లేదు.

"ఏమిటి? ఏమిటి? నా ప్రాణం! ఏమిటి?"

ఇంకా దగ్గిరికి లాక్కుంది ఆమె చెయ్యి, తన పక్కని అతన్ని ముఖాన్ని ఆన రొమ్ముమైపు. నవ్వుతోంది.

"నువ్వు ఎంత టక్కరివి!"

* * *

చంద్రుడు చుట్టు తిరిగి ముందుకు వాకిలినంతా నీడ పడేశాడు - వాళ్ళు వొచ్చి బైట నుంచునేప్పటికి.

"వెడతాను"

ఆమె గుమ్మంమీద కూచుంది. అతను ఆమె పాదాల దగ్గిర కూచున్నాడు. దూరంగా బిందె ఏమీ ఎరగనట్టు చంద్రుడు కనపడని ఆకాశం వంక చూస్తోంది. చాలాసేపు అతను మాట్లాడలేదు. నిజమా అన్నట్టు ఆమె చేతులూ, తొడలూ, మెడా తాకి చూసుకుంటున్నాడు.

"ఇంక వెళ్ళనీ"

"చూడు, నేనేం చెప్పలేకపోతున్నాను. ఏం చెప్పినా నీకు అర్థమౌతుందో లేదో. నాకు నువ్వు......"

ఆగాడు.

"మాట్లాడకు, నాకు తెలుసు"

"ఎట్లా?"

"ఎట్లానైతేనేం? తెలుసు కాని, నేను చెప్పేది విను"

"చెప్పనక్కర్లేదు. వినను"

"వినాలి. తప్పదు"

"ఏమీ వినను, పద"

"వినాలి. చాలా ముఖ్యం. ఇంతే. రేపు పొద్దున్నుంచి నన్ను నువ్వు ఎరగవు. నిన్ను నే నెరగను" అంది ఆమె.

"అదేమిటి?"

"ఏమీ అడక్కు ; అంతే!"

"నిజమా?"

"నిజమే"

"ఎందు కట్లా?"

"అంతే గనక"

"నే నెమైనా......"

"ఏం లేదు నువ్వు....."

గుమ్మంనించి జారి అతన్ని రొమ్ముమీద తలపెట్టి కావలించుకుని వెక్కి వెక్కి ఏడ్చింది.

"అంతేలే" అంది చప్పున. మబ్బులేని ఆ వాన నిమిషంలో మాయమయింది.

"నా ప్రాణం ఇస్తాను నీకు. అదే నేను చెప్పాలనుకుంది" అన్నాడు.

"నీ పాదాలు పట్టి నిన్ను వేడుకుంటాను. నన్ను మరిచిపో"

"ఇంక కనపడవా?"

"కనబడక ఏమౌతాను"

"ఐతే నే వూరుకోను"

"వూరుకుని తీరాలి"

"చూస్తాను కదూ! నిన్ను ఇప్పణ్నించి వెళ్ళనీను"

అని నుంచున్న ఆమెని కౌగిలించుకున్నాను. ఆమె గట్టిగా కావిలించుకుంది. కళ్ళు తెరిచేటప్పటికి ఆమె లేదు. బిందె మాత్రం వుండిపోయింది. ఆ వింత సంఘటనకి సాక్షిగా.

అట్లా వాకిట్లో కూచుని ఆలోచిస్తూ ఎప్పుడు నిద్రపోయినాడో సూర్యారావు. కళ్ళు తెరిచేటప్పటికి చాలా పొద్దెక్కింది. బిందె లేదు. రాత్రి తలుపు గడియవెయ్యడం కూడా మర్చిపోయినాడు గావును

మర్నాడు సాయంత్రం, నున్నని ఇనుపకడ్డీల్ని వెండికింద మార్చేసాయంత్రం, వెన్నెలలో పంపు దగ్గిరికి నడిచాడు. నీళ్ళు పట్టుకుని అప్పటికే వెళ్ళిపోతోంది ఆమె. కొంచెం ధైర్యం చేసి అటే నడిచాడు తను కూడా. అతనికి నమ్మకం రావడం లేదు. నిజంగా ఆమె మాట్లాడదని. బిందె బరువుతో జారుకున్న నడుముని చూస్తో మళ్ళీ ఆ నడుము కిందనించి చేతులు పోనిచ్చి తన దగ్గిరికి లాక్కోకుండా ఎట్లా బ్రతకగలడు? అనేదే ప్రశ్న.

"నన్నెరగరని చెప్పలేదూ? వెళ్ళండి, వెళ్ళండి. ఇంక రాకండి"

"నువ్వెవరో, నీ భయమేమిటో చెప్పాలి"

"నేనేం చెప్పను? నేను రాను. మీరు వెళ్ళిపొండి. చెపుతోంటే మనిసికాదూ?"

"ఎవర్నన్నా అడుగుతాను, నీ సంగతి"

"కానీండి. ఎవరన్నా చెపుతారు. ఇంక పొండి. నా వెంట రావొద్దు"

"వీల్లేదు. నీ యింటిదాకా వస్తాను"

"నా ఇంటిదాకా! దేవుడా! ఇదేం పోరు! ఫో, నా మొగుడూ, సంసారం, పిల్లలూ.... ఇదేం గొడవ తెచ్చి పెట్టుకున్నాను?"

"నేను వెళ్ళను"

ఆగింది ఆమె.

"నేను అరుస్తాను; వెళ్ళు" అని భయంతో చుట్టూ చూసింది.

వాళ్ళు ఈతచెట్ల వెనకగా వున్నారు. వాటిని దాటారంటె వారి ఇళ్ళు కనబడతాయి.

"నేను వెళ్ళను" అని భుజం పట్టుకున్నాడు.

"రా, నాతో రా ఇప్పుడు" అన్నాడు.

ఆమె చప్పున బూతులు ప్రారంభించింది. మొగాడికి ములుగులమల్లె గుచ్చుకునేవి. నివ్వెరపోయి చూశాడు అతను. తిడుతోంది. ఉమ్మేసింది.

"ఇంక ఒక్క అడుగు కదిలావా అందరిముందు నీ మొహాన ఉమ్మేస్తాను. ఫో."

అని చరచరా వెళ్ళిపోయింది.

ఏమీ అర్థంకాక, తన చెవుల్ని నమ్మలేక, అసహ్యపడి మళ్ళీ అసహ్యాన్ని నిలుపుకోలేక, ఇంటికి వెళ్ళాడు. నిండారు వెన్నెల, రక్తాన్ని పిలచి పలికించే దక్షిణపు గాలి, ఎటు చూసినా ఆమె అందం. ఆ రాత్రి - ఆమె తనని ఎంత కాంక్షతో తీసుకుంది! స్త్రీ ఆవిధంగా చేసి సంతోషించడం పుస్తకాల్లో కూడా చదవలేదు అతను. అసలు ఉంటుందని అనుకోలేదు.

ఏం చెయ్యాలి? ఆమె తన రక్తంలోకి ఇంకింది. వదలదు. చీకటిపడ్డాక ఎత్తుకువస్తే బలవంతంగా! ఆమె ఇది తెలుసుకుని వెడితే! ఆమె తిట్టినపాడు తిట్లు సులభంగా మర్చిపోయినాడు. మర్చిపోకపోతే ఏ పురుషుడు ఏ స్త్రీతో కాపరం చెయ్యగలడు?

మర్నాడు సాయంత్రం దూరంగా పంపు దగ్గర ఆమెని చూపించి, పోర్టర్ని అడిగాడు, ఆమె ఎవరని?

"అదా? తప్పుడుముండ" అని ఇంకా రెండు తిట్టాడు.

"ఆమె ఎవరు చెప్పు."

"నా మాట వినండి. శుభ్రంగా పెళ్ళి చేసుకుని, ఓ అమ్మగార్ని తీసుకురండి. ఈ పాడుముండల జోలికి పోయి చెడిపోకండి" అన్నాడు.

ఎవర్ని పలకరించినా నీతిబోధ చేసేవారే కద!

కాని ఆ పంపు దగ్గర నీళ్ళు పట్టుకుంటో వయ్యారంగా, కళ్ళు పైకెత్తి, ఎవరి లక్ష్యమూ లేకుండా ఆకాశ నీలాన్ని గమనించే ఆమెలో దోషం అతని హృదయం నమ్మనంది. ఆ రాత్రి ఆమె రొమ్ము - ఆమె మాట - ఆమె తీరు - తన మీద దయ - ఆమెనా ఈ మాటలు వీడు?

రెండు రోజుల్లో మళ్ళీ చార్లెసు గూడ్సురైలు వచ్చింది. తను చూసేప్పటికే రైలు కదలబోతోంది. చివరి నిముషంలో నవ్వుతూ అతని పెట్టెలోంచి దూకింది ఆమె. రైలు వెడుతో గార్డుపెట్టి దగ్గిరికి రాగానే ఛార్లెస్ సూర్యారావుతో-

"ఆ అమ్మాయి సంగతి వదిలెయ్యి బ్రదర్. అటుపోకు" అన్నాడు.

"వీడి సొమ్ముగావును ఆ అమ్మాయి! దొంగవెధవ. నీతులు చెపుతున్నాడు" అనుకున్నాడు. వీడు కూడా నీతిబోధలేనా?

ఇంట్లోకి వెళ్ళాడు. టీ మీది బుద్ధిలేదు. ఇంకా చంద్రుడు ఉదయించలేదు. అగ్గిపెట్టెకోసం కోటు జేబు దగ్గిరికి వెళ్ళాడు. వెనకనించి చీకట్లోంచి కావలించుకుంది ఆమె.

"నీ దిగులుని భరించలేక వచ్చాను. పది నిముషాలు రా - కోపమే! తిట్టాననా? తిడితేగాని పోవు కదా! ఏం చెయ్యను" అంది దిగులుగా, లాగుతోంది బుజాలు పట్టుకుని.

"ఫో, నన్ను ముట్టుకోకు" అని పెద్ద బూతు విసిరాడు. ఆమెని తోసేశాడు. ఆమె కదలక నుంచుంది. ఏడుస్తోందా? అతని కోపాన్ని తుడుస్తున్నట్టు దగ్గిరికి వచ్చి చంపలమీద చేతులు వేసి,

"నీ దాన్ని కదూ! నీ కోసమే. నీ కోసమే. నమ్ము. రా రా. దగ్గిరికి రా. వెళ్ళిపోవాలి.రా"

ఎట్లా తప్పించుకుంటాడు ఆ కౌగిలిలోంచి? ఏమైనా అట్లాంటి కౌగిలి జన్మలో ఎప్పుడో ఏ అదృష్టంవల్లనో గాని లభ్యంకాదని తెలుసు అతనికి. పసిబాలుడు కాదు.

మాట్లాడకుండా దగ్గిరికి తీసుకున్నాడు ఆమెని. ఆమె ఎంత తొందరపడ్డా వెళ్ళడం పదినిముషాలల్లా అరగంట దాటింది. మంచి యవ్వనంలో ఒకరినొకరు ఎదురుపలికే రక్తాలతో కాలం అనేది కొలత లేదు వాళ్ళకి.

తలుపు తెరిచి ఇటూ అటూ చూసి చల్లగా జారిపోయింది.

ఆమె చీకట్లోకి, ఆమె వెళ్ళిన దిక్కును చూస్తూనుంచున్నాడు. హొటలుకి వెళ్ళాలి. కాని ఇప్పుడేం తొందర? గడిచిన అరగంట అద్భుతాన్ని నిదానంగా తీరికగా నెమరువేస్తూ, అట్లానే ఉండిపోయినాడు.

అతని వీపువెనక పిల్లిమల్లె దగ్గిరికి జరుగుతున్న ఆకారాన్ని గమనించాడా? మెల్లిగా చెయ్యిఎత్తి అతని మెడచుట్టూ చెయ్యేసి,

"ఈ సారి దానికేసి కళ్ళెత్తావా ...... చచ్చావే"

అనడం, అతని నెత్తిమీద గట్టిగా కొట్టడం ఒక్కసారే జరిగాయి. ఆ సూర్యారావు వేసిన కేక కూడా బిగ్గిరగా రాలేదు. ఆ ఆకారం అట్లానే చీకట్లోకి పోయింది.

అతని చిన్నకేకకే చుట్టుపక్కవాళ్ళు వొచ్చినట్టున్నారు. తెల్లారి కళ్ళు తెరిచేటప్పటికి ఆస్పత్రిలో వున్నాడు.

పాపం. ఆమె ఇందుకు గావును తనని అంత భయపడి జాగ్రత్తపరిచింది.

సూర్యారావు రైల్వేలో చేరాడన్న మాటేగాని, అతను చాలాపాప్యులర్. అతని మిత్ర బృందంలో కాలేజీలో చదివిన ఏణ్నర్థంలో గొప్ప ఫుట్‌బాల్ ఆటగాడు. అతని ఆట మిత్రులు రౌడీలూ వొస్తాదులూ అతనికి ప్రాణమిస్తారు. ఆ రోజే ఒకతనికి ఉత్తరం రాశాడు. మూడోరోజుకీ ముగ్గురు దిగారు. వాళ్ళతో ఏమీ చెప్పలేదుగాని, తనకి నయమయిందాకా వుండమన్నాడు. అంతకన్న వాళ్ళు చేసేపని వాళ్ళకేం లేదు గనుక వుండిపోయినారు. పైగా సూర్యారావు మీద చాలా ప్రేమ వాళ్ళకి. అతన్ని ఎవరో కొట్టారని తెలుస్తోనే వుంది. వాళ్ళు మర్యాదస్తులు కారు - తియ్యని కబుర్లు చెప్పి, ఏదో చెడ్డ వ్యవహారంలో ఇరుక్కున్నాడని గ్రహించి, అర్జెంటు పనుల మీద తప్పుకుని పోవడానికి అతన్ని ఆ కథ ఏమిటో చెప్పమంటున్నారు గాని, అతనే ఆలస్యం చేస్తున్నాడు.

అతను ఆస్పత్రిలో చేరింది మొదలు ఎవరో కుర్రాడు అతనికి తెలీకుండా అతని స్థితిని రోజుకి నాలుగైదుసార్లు తెలుసుకుని పోతూనేవున్నాడు. మూడోనాడు జ్వరం తగ్గగానే, భోజనంలోకి మాంసంకూరా, పళ్ళూ పంపారు, అతనికి తెలీని బంధువులు ఎవరో. అతనికి ఎక్కడా అంత దయగల బంధువులు లేనేలేరు. ఇంత జరిగినా, ఆ కూర పంపిన వారిని ఒక్కసారి చూడాలనే కాంక్ష అతన్ని వొదలటం లేదు.

ఆ కూర ప్రతిపూట వొస్తూంది. కూర తెచ్చిన అతన్ని పట్టుకుని తన దగ్గిరికి తీసుకురమ్మని మిత్రులతో చెప్పి వుంచాడు. రాత్రి ఓ కుర్రాణ్ణి బలవంతంగా లాక్కొచ్చారు.

"ఎవరు పంపుతున్నారు కూర?"

"అక్క."

"ఎవరు మీ అక్క?"

"మా అక్క."

"ఎక్కడ వుంటుంది మీ అక్క?"

"వాళ్ళ ఇంట్లో."

"ఎందుకు పంపుతోంది?"

"మీరు మా బంధువులటగా!"

"మీ అక్కని ఓ సారి రమ్మను."

"జ్వరంగా వుంది."

"నయం కాలేదా? మందు తీసుకుంటోందా?"

"కొంచెం నయంగానే వుంది."

"ఎవరిస్తున్నారు మందు?"

"మందు లేదు ఏమీ లేదు."

"ఏమీ?"

"నేను తెచ్చిపెడతానంటే ఒద్దంది."

"మీ బావ?"

"మా బావ ఎవరు?"

"మీ అక్కకి మొగుడు లేడా?"

"లేడు."

"ఎవరున్నారు?"

"నేనే."

ఇంకేమడగాలో తెలీలేదు సూర్యారావుకి.

మరి ఎవరు తన తల పగలగొట్టింది?

అతని స్నేహితులు వూరుకోలేదు. వూళ్లో భోగట్టా చేసి వచ్చారు.

ఆమె క్రిష్టియన్ అమ్మాయి. పేరు లిల్లీ. ఆమె ఒక గార్డు కూతురు. భర్తకి రైల్లో పనే. రెండేళ్ళ కిందట రైలుకింద పడి చచ్చిపోయినాడు. ఆనాటినుంచీ ఖాదరనే రౌడీ ఆమెని వుంచుకున్నాడు.

అంతవరకు సూర్యారావుతో చెప్పారు వాళ్ళు. ఇంకేమీ చెప్పవద్దని నిశ్చయించు కున్నారు. ఖాదరే సూర్యారావుని కొట్టి వుంటాడని వాళ్ళ అభిప్రాయం.

మర్నాడు రాత్రి ఎనిమిదింటికి లిల్లీ అతనికి కూరా, పిండివంటలూ తనే తెచ్చింది. ముగ్గురు మిత్రులూ అప్పుడు అతని దగ్గరే కూచుని ఉన్నారు. కాని ఆమె వాళ్ళని చూసినట్టేలేదు. ఒక్క నిముషం అతని వంక చూస్తూ నుంచుని తనని తాను ఆపుకోలేక బిగ్గరగా ఏడుస్తూ అతని మీద పడ్డది.

"కన్నా, కన్నా చచ్చి బతికావా? నాకోసం ఇంత దెబ్బ తిన్నావా? నా మూలానే ఇట్లా ఐపోయావా?'' అంటూ.

మిత్రులు లేచారు వెళ్లాలని.

"వుండండి. వుండండి. వీళ్ళు మనవాళ్ళేనా?'' అంది సూర్యారావుతో, ఆమె దుఃఖం చూసి ఏడుపు వొస్తున్న సూర్యారావు అవునని తలవూపించాడు. ఆమె చాలాసేపు మాట్లాడలేదు.

ఆమె మెళ్ళో ఉన్న ఒక పూలహారాన్ని సద్దుతో ఆమె రొమ్ముమీంచి చూపు తిప్పుకోలేకపోయినాడు సూర్యారావు.

"నే నింక వెళతాను.''

"కాదు ఏమిటి ఇదంతా? నీకు మొగుడు వున్నాడా?''

"అతనేనా అంత రౌడీ?''

"నన్నేం అడక్కు, నా మాట విని.....''

అని ఆ ముగ్గురివేపు తిరిగి,

"ఇతన్ని తీసుకుపోండి, ఈ ఊరినించి, ఇక్కడ ఉంటే.....''

"ఉంటే?''

"నన్ను చూడకుండా వుండలేడు ఈయన! ఆయన చంపేస్తాడు ఈయన్ని, ఈసారి గుర్తులేకుండా.''

అని చప్పున లేచి వెళ్ళిపోతోంది. ఆ ముగ్గురూ ఫుట్‌బాల్ యోధులు. దాంట్లో పొడుగాటి మనిషి జాషువా కూచున్న పీటనించే తలుపుకి తలుపుకి సునాయాసంగా కాలు జాచాడు. ఆమె ముందుకి పడబోయింది. పడకుండా ఆమె చేతిని పట్టుకుని వెనక్కి లాగాడు. ఆమె బాధతో అరిచింది.

లేచి ఆమె చేతిని చూశాడు. ఆమె మాట్లాడకుండా తల వొంచుకుని నిలుచుంది. చెయ్యి మోచేతి దగ్గర విరిగి వుంది. అంతా వాచింది.

"చూడరా సూర్యారావ్! చూడు. ఆ ఖాదరేనా విరిచింది?"

ఎంత అడిగినా మాట్లాడినా మాట్లాడదు.

చివరికి సూర్యారావు లేచి వచ్చి ఆమెని బతిమాలినా ఒక్క మాట మాట్లాడలేదు.

"ఎందుకు మాట్లాడవు? మేం వున్నాం. చెప్పు నీ సంగతి మాతో."

"మీకు తెలీదండి. ఈయన్ని తీసుకుని వెళ్ళిపొండి" అంది.

"ఏమిటి తెలీదు మాకు? బూకరించకు. మేం తీసుకుపోము మాకేం?"

లిల్లీ సూర్యారావు దగ్గిరికి వెళ్ళి పక్కమీద కూచుంది.

"వెళ్ళరా? నామాట విని వెళ్ళిపోరా?"

"సరేలే ముందు చెయ్యి చూపించు. విరిచేశాడా? విరిచేశాడా? ఎందుకు?"

"అడుగుతారా?"

"అయ్యో! ఎట్లా భరించను? ఇంక నువ్వు వెళ్ళకు ఇంటికి. ఒరేయ్ మీరు లిల్లీని మన ఇంట్లో పెట్టి రక్షించండిరా." అనేటప్పటికి ముగ్గురూ నవ్వారు.

పై సంభాషణ జరుగుతూ వుంటే వాళ్ళు ముగ్గురూ మధ్య మధ్య.

"కుయ్ కుయ్"

"అయ్యో. అయ్యో"

"చుప్, చుప్."

"ఆహా, ఆహా!"

"వొన్సు మోర్"

ఇట్లా అంటున్నారుగాని లేకపోతే సంభాషణ ఇంకా విచారకరంగా. నడిచి వుండేది.

"ఏమిట్రా? దాన్ని ఎవరూ రక్షించనక్కర్లేదు. దాన్నించి మీ బోటి వాళ్ళని రక్షించాలి."

"ఏమండోయ్, జాగర్త. మీకు తెలీదు. ఈయనకి కలగబొయ్యే ఆపద" అంది కోపంగా లిల్లీ.

ఇంత వరకూ ఓ మూల కదలకుండా కూచుని చిన్న చిన్న శబ్దాలుచేస్తున్న సుబ్బారావు, వాళ్ళు ముగ్గురిలో పొట్టిమనిషి, సిగరెట్‌ని కింద పారేసి లేచి నుంచున్నాడు.

"ఏమిటి మహాగొప్పలు మాట్లాడుతున్నావు? నిన్ను ఉంచుకున్నత మాత్రాన వాడెవడో కలియుగ బకాసురుడైనట్టూ, నలకూబరుడైనట్టూ మాట్లాడుతున్నావు? వాడు చేసిన మహా కార్యాలు. చీకట్లో వెనకాలగా వొచ్చి నెత్తిమీద కొట్టడమూనూ, ఆడముండ చెయ్యి విరచడమూనూ? మంచిపని చేశాడు? కావలసిందేలే నీకు. మేం ముగ్గురమెందుకు? ఎదురుగా వొస్తే మా సూర్యారావే వాడి డొక్క చించి పెట్టేవాడు. నీ వెంటపడి మతిపోయింది

గాని వాణ్ణి ఓ మానవమాత్రుడు కొడతాడా? మా వాణ్ణి ఎందుకు తీసుకుపోవాలి? ఏమీ తీసుకుపోయి. నరికి పారేస్తేం. జాగ్రర్త అని చెప్పు ఆ తప్పుడు గాడిదతో తెలిసిందా? నీ వెంటపడ్డ ఈ వూరి చచ్చుపీనిగల్ని ఇద్దర్నీ తన్నాడు గావును ఆ మహాయోధుడు! అంతకన్నా గజకర్ణుడు లేడనుకుంటున్నావు. కనుకున్నాంలే వ్యవహారం! వాణ్ని అట్టే వెనకేసుకొచ్చావంటే నిన్నూ తంతాం జాగ్రర్త. ఏమిటో మావాట్ట, తనవేపు చూడకుండా ఉండలేట్ట, ఎందుకు వుండలేడూ? నువ్వేం రంభవా, దమయంతివా? పద, పద మహా గొప్పగా ఉంది. ఇటూ అటూ రెండూ తంతే సరి. ఎందుకు చూడకుండా ఉండలేడూ? ఏంరా సూర్యారావ్? చూడకుండా ఉండలేవా? నిన్నూ తంతే సరి నాలుగు! ఏం ఆడవాళ్ళు లేరా ఇంక? ఇదేనా మొనకత్తె! ఏముందే విశేషం నీ దగ్గర?...." ఇంకా ఏముందో పరీక్షలోకి వెళ్ళబోతో ఉంటే తప్పించుకు పారిపోయింది లిల్లీ. ముగ్గురూ పకపక నవ్వారు. అలిసి గావును గోడవేపు తిరిగి పడుకున్నాడు సూర్యారావు.

ఖాదర్ని ఆ రాత్రే తన్నాలని నిశ్చయించుకున్నారు వాళ్లు. కనపడితే లిల్లీని కూడా. చప్పున సూర్యారావు వాళ్ళవేపు తిరిగి,

"మీకేం బుద్ధిలేదా? దాన్నెందుకురా?" అన్నాడు.

"బతికే ఉన్నావా? మీ ముగ్గురి అంత్యక్రియలూ ఓసారే చేసి పోదమనుకున్నా, ఏమిట్రా, ఎందుకు తన్నకూడదూ దాన్ని?"

"అదేం చేసిందిరా?"

నవ్వాడు ఆస్పత్రి అదిరేట్లు!

"అదేం చేసిందట! ఆ పక్కమీద కూచుని అడుగుతున్నాడు చూడు!"

"ఈ వూరొచ్చి వీడికి మతిపోయిందిరా!"

"ఆడదిరా."

"అదేం చేసిందా విను. ఏం చెయ్యాలి? ఇట్లాంటి ఆడవాళ్ళు పబ్లిక్ మెనెస్. ఎమిట్రా వీళ్ళు! ఊరికే నడుస్తారా తోవ వెంబడి అందరికిమల్లె! పిర్రలు ఊపుతారు. ఇటూ అటూ కళ్ళల్లోంచి పక్క చూపులు విసురుతారు. జడని ఇటూ అటూ పంది తోకమల్లే గిరాటేస్తారు. మెడని నాజూకుగా తిప్పుతారు. చిన్న చిన్న నవ్వులు నిష్కారణంగా నవ్వుతారు. ఇంక మన సూర్యారావువంటి బుద్ధిలేని కుక్కలు కయ్ కయ్ మని వెంటబడి, తగూలాడుకుని ఆస్పత్రి చేరుకుంటారు. దెబ్బలతోనో, రోగాలతోనో!" అన్నాడు సాంబం.

"ఒరే, కవులే ఈ దొంగ పోకిళ్ళని వర్ణిస్తారు కదా! నవ్వితేట, పువ్వులు రాలాయట! ఎండకే మెరుగు పెట్టినట్టయిందట. ఆ నడకని చూసి హంసలూ ఏనుగులూ సిగ్గుపడతాయిట. తోవ పొడుగునా ప్రేమ స్రవంతి ప్రవహిస్తుందిట. మాటలో కోకిల స్వరాలుట!"

"ఆ కవులు రాయడమేగాని వాళ్ళలో ఒక్కడూ ఆడవాళ్ళజోలికి పోడు. తంతారని భయం. సూర్యారావు వంటివాళ్ళు ఆ పత్రికలు కొనిచదివి ఆ మాటలన్నీ నిజ మనుకుని....."

"ఏంరా? ఆ చలం పుస్తకాలు చదువుతున్నావా ఏంటి?"

"ఏవడో కవిరా....."

ఏనాడు నీమోవి

లేనవ్వు పొలుచునో

నీ ప్రొద్దు పొడుపులో

నీ ప్రేమ మొలుచునో....

అన్నాడురా!"

"ఒరే సూర్యారావు! ప్రేమ మొలవడ మేమిట్రా?"

"వాడి తల మీద గుంటపడ్డదా? ఇంక దాంట్లోంచి ప్రేమ మొలవడమే తరవాయి"

"ప్రేమ మొలుస్తుందో, ఏం మొలుస్తుందో!"

"ఒరే, ఈ ముండ మూలానే కదూ, నువ్వు దెబ్బలు తిని హాస్పటిల్‌కు చేరింది?"

"దాన్నేమనకండి. దానికోసం దెబ్బలు తినడమే కాదు, చచ్చిపోయినా ఫరవాలేదు" అన్నాడు సూర్యారావు.

"దానికోసమేనా? ఏ ఆడదాని కోసమైనా సరేనంటావా?"

"దానికోసం"

"ఏమిటా విశేషం?"

"అది దేవత!"

"ఎట్లా?"

"అంతా. రూపంలో, మనసులో, సూనృతంలో."

"దేవతలంటే ఇట్లానే వుంటారంటావా?"

"ఈ గ్రామదేవతా?"

"నువ్వు దేవుడివని ఆ దేవత నిన్ను చేరింది?"

"నిన్ను తన్నిందెవరు? గంధర్వులా?"

ఈ విధంగా అర్ధరాత్రిదాకా వాగారు. సూర్యారావు తను లేచిందాకా ఖాదర్ని కొట్టకుండా ఆగమని వాళ్ళని బలవంతం మీద వొప్పించాడు.

మర్నాటి రాత్రినించి ఎప్పుడో ఒకప్పుడు ఆ ముగ్గురూ లేని సమయంలో లిల్లీ వచ్చి సూర్యారావు దగ్గిర కూచుని అతన్ని ముద్దు చేసి పోతూనే వుంది. వాళ్ళు ఎంత

వెక్కిరించనీ, తిట్టనీ ఆమె దగ్గిరికి వచ్చిందంటే, సూర్యారావు ఆమె కళ్ళవంక చూసీ, వేళ్ళను తాకి ఆమె మాటలమార్దవంలో కరిగిపోయి, 'ఇంక అంతకన్న స్వర్గం ఏముంది?' అని అనుకోవడం మానలేదు. ఆ ఖాదర్ని వొదిలి తనతో వుండమంటాడు. దానికి లిల్లీ ఓసారి నవ్వుతుంది. ఓసారి భయపడుతుంది. ఓసారి ఏడుస్తుంది.

"నా మీద నీకు నమ్మకం లేదా? ఆ ఖాదరేం చేస్తాడు? వాడు ఇంక ఎందుకు పనికిరాకుండా చేసే మాట్లాడతాం నీతో" అన్నాడు.

"వద్దు, నా మీద వొట్టు; అతన్నేం చేయకండి."

"అతని మీద ప్రేమా! నీకు?"

"లేదు."

"నామీద ప్రేమా?"

"ఊఁ"

"మరి ఇంకెందుకు?"

"అందుకనే" అంటుంది.

ఆ మాటలకి అర్థం ఏమిటో తెలీక తనకి కనపడని వ్యవహారంలో ఇరుక్కునట్టు కొట్టుకుంటాడు సూర్యారావు. ఆమె మాటల అర్థం వెదుకుతాడు. ఎందుకు స్పష్టం చెయ్యరూ? ఆడవాళ్ళు అంతేగావును.

"ఏమన్నా వుంటేగా స్పష్టం చెయ్యడానికి?" అంటాడు సుబ్బారావు.

"స్పష్టం చేస్తే ఏముందిరా వాళ్ళ వంట్లోగాని, బుర్రలోగాని! అట్లా అందమైన మిస్టరీలో కప్పివుంచబట్టే, ఆ చీరే షోకుగా వుండే - దాని కిందది ఇంకా ఎంత షోకుగా వుంటుందో, ఆ సన్నని మెరిసే జుట్టే. అంత అందమే - దానికింద బుర్రలో ఎంత అందమైన తెలివి ఉ ందోనని భ్రమసిపోతాడు మొగవాడు."

అని నవ్వుతారు అతని మిత్రులు.

"ఇంతకీ ఏమంటుందిరా నీ లిల్లీ?"

"ఏమంటుంది? తానూ నిజమైన లిల్లీనే అనుకుని ఏ మెరగం అని అటూ ఇటూ తిప్పుకుని నవ్వుతో వుంటుంది. బురద మధ్య" అన్నాడు జాషువా.

"ఇక్కడేం బురదలేదు వొచ్చి నన్ను చూసుకోండి అని ప్రతీవాళ్ళని దొంగ పిలుపు పిలుస్తూ" అన్నాడు సుబ్బారావు.

"ఆ ఖాదర్ని కొట్టవద్దు" అన్నాడు సూర్యారావు.

"ఇంకా?"

"నన్ను వొదలలేదుట."

"చూశారా? ఖాదర్ని ఏం చెయ్యకూడదు. వీణ్ణీ వొదలదు అది. వీణ్ని వాడూ, వాణ్ని వీడు నరుక్కునేలా వుంటే కులాసాగా కూచుని చూస్తూ వుంటుంది. లేకపోతే నాకేం తోస్తుంది? ఛీ పదండిరా పోదా" అన్నాడు సాంబం.

"మనవా డేమంటున్నాడో కనుక్కో" అన్నాడు సుబ్బారావు.

"వాణ్ని అడిగి లాభంలా. పదండి మనం చేసేది చేద్దాం."

"ఉండండిరా. ఎల్లుండి వెళ్ళిపోతున్నాంగా ఇంటికి. ఒక్క, ఒక్క రోజు ఓపిక పట్టండి" అన్నాడు సూర్యారావు.

"శనివారం సికింద్రాబాదులో ఫుట్‌బాల్ మేచ్ వుంది, మేం పోవాలి నువ్వూ రా. ఈ వెధవ రైళ్ళ ఉద్యోగమేమిట్రా నీకు? ఆ నాలుగు ఎకరాల పొలం తగలేసుకున్నావుగాని లేకపోతే నువ్వూ హాయిగా ఫుట్‌బాల్ ఆడుకుంటో తిరిగేవాడివా? కాని ఎల్లుండిదాకా వాయిదా?"

"ఇదంతా ఈ కవిత్వమూ, సినిమాలూ చేస్తున్న పని."

"మేం ఆడవాళ్ళ నెరగమనుకోకు. ఆడవాళ్ళ కేమిట్రా కావలసినంతమంది. కాని ఆ ఒక్కతే క్కావాలని ఈ ఏడుపేమిటి వీడి ఏడుపుతో అదెంత బెట్టు చేస్తుందో తెలుసా? అందరికీ అది సులభమే, ఈ కవిత్వం బుర్రలో పెంచుకునే వాడిదగ్గరే దాని గొప్ప."

"వీడే దాన్ని ఆడది అనడురా. దాన్ని దేవత అంటాడు. అనగా అది అందని అపురూపరంభగా నటిస్తుంది."

"ఆ సినిమాల్లో చూడు తెరమీద అందరు ఆడవాళ్ళు గుంపులు గుంపులుగా వస్తారా? ఎంవత్తైనా బాగానే ఉంటుంది. కానీ ఆ యొధుడు వున్నాడే. ఆ వంకరనాయికి మాత్రమే కావాలని మూడు గంటల సేపు పడరాని అగచాట్లని పడతాడు, పాడతాడు, వీడి అగచాట్లు చూసి అందరు అడ్డుపడతారు సరదాకి. తండ్రి వీల్లేదంటాడు. ఆ అమ్మాయి పారిపోతుంది. దొంగలు కూడా ఎత్తుకుపోతారు. పాములు కరుస్తాయి."

"పాములేమిటి, కప్పలు కూడా కరుస్తాయి."

"ఆడదాన్ని అంతగా గొప్ప చేసుకున్నవాణ్ని, చూస్తే అందరికీ కోపమే! అసహ్యమే! ఆ పెళ్ళికూతురికీ అవమానమే. వీడి పాటలూ పలుకులూ చూస్తే, అటూ ఇటూ రెండు తన్ని దాన్ని తీసుకుపోక."

"తన్న గలిగినవాడు ఆ పాటలు పాడుకుంటూ ఎందుకు తిరుగుతాడురా?"

"ఆ రతన్ చూశావా? దానికి వేరే పెళ్లి సంబంధం కుదర్చిందాకా అట్లా చూస్తూ వూరుకుంటాడు. ముందుగానే ఆ బండిలో వేసి తీసుకుపోతే ఏ గొడవా వుండేది కాదు. పెళ్ళి కానిచ్చి ఓ మూలకిపోయి లోకంలో తనకెవరూ లేరని ఏడుస్తాడు."

"ఆ పెళ్ళి అవుతోంటే, అప్పుడు వెళ్ళడు. పెళ్ళి కానిచ్చి తరువాత ఏడుపు ప్రారంభిస్తాడు"

"కొందరికి ఏడుపంటే, చావంటే ఇష్టం లాగుంది. మన సూర్యారావు ఆ జట్టులో వాడులాగే వున్నాడు."

"ఓరే సూర్యారావ్, పోనీ సినిమాల్లో చేరరాదురా నువ్వు?"

"వారే నోరు మూస్తారా? లేచి తన్ననా? ఇంకపొండి. నిద్రస్తోంది ఎల్లుండిదాకా వాయిదా."

అంతటితో నవ్వుకుంటో లేచిపోయినారు వాళ్ళు.

ఆ ఎల్లుండి వొచ్చేప్పటికి ఎవరి ప్రయత్నం లేకుండానే వ్యవహారం దానంతట అదే తీరిపోయింది.

ఆ మధ్యాన్న ఆస్పత్రినించి డిశ్చార్జి ఐన సూర్యారావుని ఇంటికి తీసుకుపోయినారు.

ఆ రాత్రి బైలుదేరి ఖాదర్ని తన్నడం డిస్కస్ చేసుకుంటున్నారు. ఆ లిల్లీ ఇంటికిపోయి ఇద్దర్నీ ఓసారే కలుసుకోవాలని వాళ్ళ ఉద్దేశ్యం. ఇంతలో తలుపు తెరుచుకుని బూచివాడిలాగు ఒక లాటితో వాళ్ళ ముందు సాక్షాత్కరించాడు ఖాదర్. నీలుగుతూ గోడలకి జార్లపడి ఉన్నవాళ్ళు కాస్తా ఆ లాంతరు గుడ్డి చీకట్లో భయంకర రూపాన్ని చూస్తూ వుండిపోయినారు.

"ఎవడ్రా నన్ను తంతానంటున్నాట్ట...... (బూతులు) తన్నండిరా. నరికి ఇక్కడే పాతేస్తా" అంటూ వాళ్ళవంక చుట్టూ చూశాడు.

"ఎవడ్రా నువ్వు?" అన్నాడు సాంబం.

"నీ అక్క మొగుణ్ణిరా" అని లాటీ ఎత్తాడు. వాడి కాళ్ళ సందుకు ఒక్క దూకులో పాకాడు సుబ్బారావు. ఖాదర్ బోర్లబొక్కలా పడ్డాడు సూర్యారావు మీద. రెండు నిమిషాల్లో లాఠీ లాగెయ్యడం, ఖాదర్ దవడ మీద నాలుగు గట్టివి- ఇంక రెండు నెలల వరకు ఆ దవడ పనిచెయ్యకండా - ఇచ్చుకోవడం జరిగింది. మళ్ళీ ముగ్గురూ ఎవరి స్థానాల్లో వాళ్ళు గోడ నానుకుని కూచున్నారు. తన తప్పులకి నర్సింగ్ చేసుకుటో కూలబడి వున్నాడు ఖాదర్. అప్పుడే మొహం వికృతంగా వాచుకొస్తోంది.

"చూసుకోండి. అప్పుడే అయిందీ మీ పని? రేపు తీసుకొస్తావాళ్ళని" అంటున్నాడు.

"ఏడిశావులే. రేపటిదాకా నువ్వు బతికివుంటే కదా మీ వాళ్ళని తీసుకురావడం?"

"నీకు మూడు నెలలవరకూ మాటవొస్తే కద ఎవరితోనన్నా చెప్పుకునేందుకు?"

"నీ సంగతి మాకు తెలుసులేరా ఖాదర్. నీకు నీ వాళ్ళనే వాళ్ళుంటే వాళ్ళిదివరకే బుద్ధిచెప్పేవాళ్ళు నీకు. ఈ కోమట్లముందు డాబుగా వొస్తాదునని దడిపించి తిరిగావు ఇన్నాళ్ళూ. ఈనాడు మొగుళ్ళు దిగారు. ఈ వూరు. మహా వొస్తాదువిరా చీకట్లో మనిషిని కొట్టడానికి. సిగ్గులేదురా!"

"నా పిల్లజోలి కెందు కొచ్చాడు?"

"నీ పిల్లజోలి కెవరూ రాలేదు. నీ పిల్లే వచ్చింది. మా వాడిజోలికి. నీ పిల్లని నువ్వెందుకు జాగర్త పెట్టుకోక వూరిమీద వొదులుతావురా?"

"నేను వొదిలానా? అది నిలవదు......నేను......"

అంటూ ఏడ్చాడు ఖాదర్.

తనకి తగిలిన దెబ్బలకి కాదు, తను రెండేళ్ళనించి పడుతున్న బాధని తలుచుకుని గావును.

"అది చెడిపోయిన మనిషి... అణాకీ, బేడకీ సిద్ధం అది.... అట్లాంటిదాన్ని తెచ్చి మందిప్పించి, శుభ్రం చేసి, నా ఇంటికి పెద్దనిచేసి పెట్టుకుంటే ..... ఎవడితోనంటే వాడితో పోతుంది. రైలు గార్డులు లేరూ? ఆ నాలుగు నిమిషాల్లో వాళ్ళ పెట్టెలో దూరుతుంది. పోలీసు వాళ్ళందరూ ఇలాకా దానికి.... ఒకడేమిటి? ఏం చెయ్యను? వాళ్ళని తంతాను... ఎందర్నని, ఎన్నిసార్లని తన్నను?"

"దాన్ని తన్నవేం."

"దాన్ని, దాన్ని .... ఒక్కొక్క గుద్దుకి శేరు రక్తం కక్కుతుంది. మర్నాడు అంతే మళ్ళీ....."

పడి పడి నవ్వుతున్నాను సుబ్బారావు, సూర్యారావు వంక చూస్తూ.

"దాన్ని చేతులు కాళ్ళు అన్నీ విరుస్తాను. ఒకసారి వురేశాను కాని కాని మళ్ళీ ఏడుస్తాను. అదేంపిల్లండీ! అది మనిషికాదు! దేవత - దాంతో పడుకుంటే ...... నేనూ చూశా చాలా ఆడావాళ్ళని ...... కాని వాళ్ళందరూ దీని ముందు వుత్త దిష్టిపిడితలు. ఇది మనిషికాదండీ ..... సైతాను. రాక్షసి. నా ప్రాణం కొరుక్కుతినేసింది. చీరెలు, డబ్బు ఏమడిగితే అది ఇస్తా. దీని కోసం నా ఉద్యోగం వొదులుకున్నా, బికారినై పోయినా, దీనికి కావిలికాసేందుకు. దాని కాళ్ళమీద పడి బతిమాలుతా."

"వొదిలెయ్యరాదూ?"

"వొదిలేసి పోయినాను ఓసారి, కాని ఒక్కసారి దాన్ని మరిగితే ఇంక దిక్కులేదు మొగాడికి. నేను వాళ్ళ నడుం విరక్కొట్టినా వొదలరు దాన్ని! మొగాళ్ళు నా వీపు తిప్పగానే దాని చుట్టూ చేరతారు. ఒక్క ముద్దుకోసం.... ఎటువంటివారు! ఆ తాసిల్దారు, పొగాకు కంపెనీ దొర .... వొదిలి బతకలేను..... ఇన్ని చేసినా ఇంటికి వొస్తే చాలు. అది నా వొళ్ళో కూచుని కళ్ళు పైకెత్తి నవ్వితే చాలు. ఓసారి చచ్చిందనుకున్నా నేను గుండెల్లో తంతే.... నేనూ చచ్చిపోయే వాణ్ణే. ఏం చెయ్యను?"

అని ఏడుస్తున్నాడు.

"చూశావా సూర్యారావ్! విన్నావా? ఏదో దేవకన్య అన్నావు. దాని హృదయం సముద్రమంత విశాలమన్నావు. అంత విశ్వాసం, ప్రేమ ఎరగనన్నావు....."

"ఖాదరేం కవిత్వం చదివాడు?" అన్నాడు సూర్యారావు.

"అంతే నండి. అది అంతే, నాకు జరంవొస్తే ఆ రెండు నెలలూ కుక్కలాగ, నిమిషం కన్ను ముయ్యకండా రక్షించి నాకు సమయం వొస్తే ప్రాణమిస్తుంది. ఏ తల్లి, ఏ భార్య చేస్తుందండి అలా? కాని అది సైతాను, బ్రహ్మరాక్షసి...." అంటో వుండగా లిల్లీ వొచ్చి నుంచుంది వాళ్ళ మధ్య. ఖాదర్‌ని చూసి,

"అయ్యో! ఖాదర్, ఏమిటిది? అని అతనిమీద విరుచుకుపడ్డది. సాంబం లేచాడు.

"ఇంక చాలు ఈ నాటకం! ఒరే ఖాదర్, ఆ పిల్లని తీసుకుని నీ యింటికి పో" అన్నాడు.

"వాళ్ళేనా నిన్ను కొట్టింది?" అని బూతులు తిడుతోంది లిల్లీ.

"చాలా ఉత్తమమైనా వాక్కురా, నీ ప్రియురాలిది సూర్యారావ్" అన్నాడు సుబ్బారావు.

లిల్లీ సూర్యారావు వంకకి జరిగి, అతని తొడమీద చెయ్యేసి మధురంగా.

"నయంగా వుందా?" అని అడిగింది.

అసలే కదులుతూన్న పళ్ళని కొరకాలని ఖాదర్ వ్యర్థ ప్రయత్నం చేశాడు. గుడ్లురిమి చూశాడు. కాని చీకట్లో ఎవరికి కనపడనందున చాలించుకున్నాడు ఆ పని.

"లేవండి, పదండి ఈ పాటి" అన్నాడు సుబ్బారావు.

"వీల్లేదు" అన్నాడు ఖాదర్.

"నోరుముయ్యి. ఇంతలో ఈ రాత్రికేం చెడిపోదులే నీ పిల్ల!" అన్నాడు జాషువా.

"వీల్లేదు. చంపేస్తాడు లిల్లీని" అన్నాడు సూర్యారావు.

"చంపెయ్యనీ, లోకకళ్యాణ మౌతుంది."

"వీల్లేదు, నేను భరించలేను"

"ఎట్లానూ, చంపడ్రా, చంపేవాడైతే ఎప్పుడో చంపేవాడు."

"చంపేవాడు మొదట్లోనే చేస్తాడు ఆ పని."

"అతను చెప్పినవన్నీ నిజమనుకుంటున్నారా?" అన్నాడు సూర్యారావు.

"ఏం లిల్లీ?" అన్నాడు సాంబం.

"అన్నీ అబద్ధాలు. నా మీద ద్వేషం పుట్టించడానికి మీకు."

"ఏం చెప్పాడో నీమీద నీకెట్లా తెలుసు?" అన్నాడు కోర్టులు తిరిగిన జాషువా.

"ఏం చెపుతాడో నాకు బాగా తెలుసు."

"పోనీలే. నిజాలు కానీ, అబద్ధాలు కానీ వెళ్ళనీ వాళ్ళని."

"నిన్ను తన్నినందుకు వాడికి శాస్తి చేశాం. ఇంక నీ జోలికి రాడు."

"రాడా? వాణ్ణి చంపి....." అంటున్న ఖాదర్‌ని డొక్కలో పెద్ద తన్ను తన్నాడు జాషువా. దాంతో ఖాదర్ కళ్ళు మూశాడు.

"చస్తాడేమో కొంచెం నీళ్ళు కొట్టండిరా."

"ఫరవాలేదులే. సూర్యారావు, నోరుమూసుకు పడుకో. వీళ్ళ సంగతి చూస్తాం మేము."

"వీణ్ణి తన్నాంగాని మనం అసలు దీన్ని తన్నవలసింది" అన్నాడు సాంబం.

"ఒసేయ్! నువ్వు మావాడి ప్రేమయం లేకుండా వొదిలిపోతావా. లేకపోతే గుర్తులేకుండా నీ మొఖాన్ని మార్చమంటావా?"

"అడుగుతావేం మర్యాదగా? లోకకళ్యాణం కోసం ఆ పని చెయ్యాలిరా! ఆ విష్ణుదేవుడు పురుషుల్ని నాశనం చెయ్యడానికి అన్ని అవతారాలెత్తాడు గాని, అసలు బుద్ధి వున్నవాడైతే ఆ దుష్టత్వానికి కారకులైన స్త్రీలని చంపడానికి ఎత్తవలసింది అవతారాన్ని."

"అసలు నిజమేమిటో కనుక్కోండిరా" అన్నాడు సూర్యారావు.

"చెప్పాడు కదా ఖాదర్."

"ఖాదర్ కాదు. లిల్లీని చెప్పమనండి."

"ఒరే బాబూ, నువ్వేదో తెలివిగలవాడి వనుకున్నాం...."

"తెలివిగలవాడేరా! మరి ఈ స్థితిలో పడ్డాడు"

"ఆడదాని నోటినుంచి నిజం వస్తుందిరా? మూడురోజులు చప్పరిస్తుంది. కాని నిజం ఎట్లా వొస్తుందిరా? నిజం బైటపడితే నోరు మూసుకుని, మాటరాని ముద్దరాల్లాగా, మన గుండెలమీద కాళ్ళతో పనిచేస్తుంది"

"కాదురా. నాతో చెపుతుంది చెప్పవా లిల్లీ?"

"ఊఁ. మీతో వొంటరిగా....."

"వీల్లేదు."

"ఏమిట్రా? ఆడది సిగ్గువిడిచి ఎట్లా మాట్లాడుతుంది. అందరి ముందూ?" అని బతిమాలాడు సూర్యారావు.

"పోనీరా, మాట్లాడనీ"

సూర్యారావు, వుండు. మేమే వెడతాం! ఖాదర్‌లే, మాతో షికారు రా - సూర్యారావు, ఓ గంటలో వస్తాం మళ్ళీ.

కాని ఖాదర్ ఓ పట్టానరాలేదు. లిల్లీ చెయ్యి లాగుతాడు. చివర్న బలవంతంగా నెట్టుకుంటూ తీసుకుపోయినారు అతన్ని.

వాళ్ళు వెళ్ళడంతో అమాంతం లిల్లీ సూర్యారావు మీద పడ్డది అతని రొమ్ములో మొహం పెట్టి.

"కన్నా, కన్నా, నువ్వు లేంది బతకలేను. తీసుకో, దగ్గరికి రా" అంది.

అతను ఆమెని నెట్టేసి కఠినంగా లేచి కూచున్నాడు.

"ఖాదర్ ఏం చెప్పాడో నీకేం తెలుసు?"

"ఖాదర్ అబద్ధం మాట్లాడాడు."

"ఏమిటా రోగం నీకు?"

"నాకూ.... నువ్వు నా ప్రాణం నిన్ను చూస్తే....."

అంటో అతని పక్కనా నిలువునా తనకి అద్దుకుంది. అతని అన్ని సందేహాలు తీరిపోయినాయి.

* * *

గంటసేపటికి వాళ్ళు నలుగురూ వొచ్చేటప్పటికి ఆ ఇంట్లో ఎవరూ లేరు. సామానూ లేదు. దూరంగా వెళ్ళే పన్నెండు గంటల పాసింజరు గార్డు పెట్టె వెనక ఎఱ్ఱదీపం కనపడుతోంది. ఖాదర్ చిందులు తొక్కుతున్నాడు.

"ఎత్తుకుపోయినాడు. ఇందంతా కుట్ర" అంటున్నాడు.

సూర్యారావుని తలుచుకుని ముగ్గురు మిత్రులకీ చాలా అస్యహంగా వుంది. కాని -

"ఏడిశావులే" అని ఖాదరు నడుంమీద తన్నాడు సాంబం.

"వాణ్ణి మూడులోకాలు వెతికి పట్టుకు చంపుతాను" అన్నాడు ఖాదర్.

"ఏడిశావు. తీసుకుపోతే పోయినాడు. ఇంకో పిల్లని చూసుకో. కాని వాడి వొంటిమీద చెయ్యిపడ్డదా పధ్నాలుగు లోకాలూ వెతికి నిన్ను నరుకుతాం జాగర్త."

అని ముగ్గురూ రైలు స్టేషన్‌కి వెళ్ళిపోయినారు, సూర్యారావు ముందు జాతకాన్ని విమర్శించుకుంటో, అర్ధరాత్రి శూన్యమైన ఆ ఇంటో లోకమే శూన్యమైన ఖాదరు ఏడుస్తున్నాడు. దూరంగా గ్రామఫోను

దునియామె కోన్ హమారా అని పాడుతోంది.

◆ ◆ ◆

ప్రచురణ : (చలంకథలు - 1వ సంపుటం) దేశి కవితామండలి, 1956